

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

ထင်ချန်းမိုး

graphic designed by YuWa

အာဒံနဲ့ ဧဝ

ရှင်မွေးလွန်းနဲ့ မင်းနန္ဒာ

သုခနဲ့ ကိန္နရီ

ဒါတွေဟာ ပုံပြင်

တကယ်တော့

PRADO လောက် အရေးမပါလှဘူး။

နှလုံးသားရှိသူတိုင်း

အချစ်ကို ဖွဲ့ညွှန်းတတ်ပေမယ့်

အမုန်းကိုလည်း

တန်ဆာဆင်သင့်တယ်။

တကယ်တော့ . . . ငါဟာ

ခွန်ဆန်လောနဲ့ နန်းဦးပြင်လို

အလွမ်းဇာတ်လမ်းထဲက

ဒါရိုက်တာပါ။

အဖြေညှိမရတဲ့

သီအိုရီထဲက

စက်ဝိုင်းနဲ့ တြိဂံလည်း

မဖြစ်ချင်ဘူး

ရက်စက်ပြင်းထန်တဲ့

စစ်ဘုရင် နပိုလီယန်ရဲ့

စစ်သုံးစားလည်း

မဖြစ်ချင်ဘူး။

တကယ်တော့ ... ငါဟာ

မြူခိုးတွေရဲ့ ဖွဲ့စည်းခံ

တိမ်တိုက်လေး

ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။

တိမ်တိုက်ကို စီးပြီး

သိကြားမင်းရဲ့

ဝရဇိန်လက်နက်ကို

ရယူချင်တယ်

ပြီးတော့ ... ငါ

မင်း ... ရင်ဘတ်ထဲ

မိုးကြိုးတစ်စင်းလောက်

ပစ်ခွဲလိုက်ချင်တယ်

ဂျမ်း!

ဧည့်ခန်းမကျယ်ကြီးထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက မင်းမူနေခဲ့သည် ။
ကောင်းသော တိတ်ဆိတ်ခြင်းတော့ မဖြစ်နိုင်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
သူတို့ ရဲ့ မျက်နှာတွေက မှ ဝိုင်းညှို့နေလို့ ပါ။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက
မုန်တိုင်း မရောက်ခင် တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေပြည်လေညင်းလေးနှယ်ပါ။
အသက်(၄၂) နှစ်မျှ အရွယ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်က နံရံကို မျက်နှာမူထားပြီး အ
သက် (၂၁) နှစ်မျှအရွယ်ရှိသော ခပ်သန့်သန့်ကောင်လေး တစ်ယောက်
က ခုံပေါ်မှာ တစ်ခုခုကို အလိုမကျသလို မှုန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာမျိုးနှင့် ထို
င်နေသည် ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျောခိုင်းထားကြ
သော်လည်း အာရုံထဲမှာ တော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်စွာ
ကြည့်နေကြသလို မျက်မှောင်ကို တွန့်ချိုးထားကြသည် ။

“သား . . . မင်း ဖေဖေကို နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် နားလည်ဖို့ သင့်
တယ်”

“ သားကလည်း ဖေဖေကို ဘာမှ မပြောပါဘူး”

“ ဒါဆို မင်း ဒီနေရာက ထွက်သွားဖို့ ထိတော့ မတောင်းဆိုသင့်ဘူး”

“ ဒါကတော့ ဖေဖေ သားဘက်ကို ငဲ့ညှာသင့်တယ်”

“ ဒေစီက သားကို မိခင်ရင်းလိုဘဲ ချစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သားမေမေ
ရဲ့ ညီမရင်းလေ”

“အဲဒါ သားသိပါတယ်။ သားဘက်ကလည်း ဖေဖေ ကြည့်ပေးစေချင်
တယ်။ တစ်သက်လုံးက အဒေါ်လို့ သတ်မှတ်လာတဲ့ အန်တီဒေစီကို ရုတ်
တရက်ကြီးတော့ . . . ။ ဟာ ! ရှုပ်ပါတယ်။ ကြီးမေရှိတဲ့ မြစ်ကြီးနားကိုပဲ

သွားတော့မယ်”

“ဒါကြောင့် မင်းကို ဖေဖေ ပိုစိတ်မချနိုင်တာပေါ့ကွ။ မြစ်ကြီးနားနဲ့ ရန်ကုန်ဆိုတာ ရာသီဥတုက ဘာမှ တူတာ မဟုတ်ဘူး ။ ခုချိန် မြစ်ကြီးနားမှာ ဘယ်လောက်အေးနေမလဲ မင်းမမှန်း ဆနိုင်ပါဘူး”

“ဒါပဲ . . . သား ဒါကိုပဲ မနှစ်သက်နိုင်တာ။ သား အသက် (၂၁) နှစ်ရှိပြီ။ တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်ပဲ ရောက်နေပြီ။ သား ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး။ အခု မြစ်ကြီးနားသွား မယ်ဆိုတာလည်း ဖေဖေကို အသိပေးတယ်ဆိုရုံပဲ။ ဒီမှာ လေယာဉ်လက်မှတ် အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ”

ဟု ဆိုကာ လေယာဉ်လက်မှတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည် ။ ထိုအခါမှ ဦးမာလှက သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ရှိက်ကာ တစ်ခုခုကို ပြောင်းပြီး တိုက်စစ်ဆင်ပြန်ရန် မျက်မှောင်တွန့်ပြီး စဉ်းစား လိုက်သည် ။

“အဲဒါဆို ကျောင်းကိစ္စတွေရော ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ။ မင်း သိပ်သွားချင်နေတယ် ဆိုလည်း ကျောင်းပြီးအောင်တော့ တက်ဦးပေါ့ကွာ”

“အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ။ ဒီတတိယနှစ်ကို မြစ်ကြီးနား တက္ကသိုလ်မှာ ပဲ ဆက်တက်မယ်”

ဟု ဆိုကာ သူ့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း သူလုပ်ချင်ရာ လုပ်၊ သူပြောချင်ရာပြောပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားလိုက်သည် ။

တက်သွားသောသားရဲ့ ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ဦးမာလှ သက်ပြင်းရှိက်လိုက် မိတော့သည် ။

စိတ်ကျဉ်းကျပ်စွာပင် ဆက်တီပေါ် ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်မိသည် ။ ထိုစဉ် ဒေါ်ဒေစီက ရေအေးအေး တစ်ခွက်ကို ဦးမာလှရှေ့ချလာသည် ။ မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်၍ ခုံ၏ ကျောမှိုကို မှိုကာ ငြိမ်သက်နေသော

ဦးမာလှကို သူမ ဘာမျှမပြောလိုသဖြင့် သက်ပြင်းရှိက်၍ သာ ပြန်လှည့် ထွက် ခဲ့သည်။ ဒေစီ သူ့ရှေ့မှာ ရေအေးအေး လာချသွားသည် ကို သူ သိ နေပါသည်။ ဒါ သူ စိတ်ရှုပ်ထွေး လျှင် ပြုမူနေကျ ဒေစီရဲ့ အပြုအမူပါ။ သူ ရေအေးအေးကို တစ်ကျိုက် မော့သောက်ပြီး စိတ်ကို ဖြေလျှော့လိုက် သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သားက တစ်ဖွတ်ထိုးလုပ်ပြန်တော့မယ်ဆိုတာ သူ သိနေပါ သည်။ တစ်ဦးတည်းသောသားလေးမို့ အလိုလိုက်ထားခဲ့တာ ကို သားက ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးနေပါ သည်။ သားမေမေ ဒေလီက ရောဂါ သည်။ သား လူမမယ်အရွယ်မှ စပြီး အိပ်ရာထဲမှာ ပင်။ ဒါကြောင့် သား ဟာ ဒေစီရဲ့ လက်ထဲမှာ ပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာပါ။ သားဟာ သူ့မေမေဒေလီ ထက်မက ဒေစီကို ပိုပြီး သံယောဇဉ်ရှိပေမယ့် အခုတော့လည်း ဒေစီကို မျက်နှာပူတယ်တဲ့ လေ။

အခုဆို ဒေလီဆုံးသွားတာ ၅ နှစ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ ဒေစီ ဒီအိမ် ကို ရောက်တာလည်း အနှစ် (၂၀) တင်းတင်း ရှိနေပါပြီ။ လိမ္မာပါးနပ် ကာ အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက် ပီသသော ဒေစီကို သူ လက်ထပ် တာ မမှားနိုင်။ ပြီးတော့ သားရဲ့ အဒေါ်အရင်း။ သားဟာ ဒေစီလက်ထဲမှာ ပဲ ကြီးခဲ့ရတာ ဆိုရင်လည်း ဟုတ်သည်။ ဒေလီ မဆုံးခ င်ကလည်း ဒေစီကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အထပ်ထပ်မှာ ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဒေစီလို မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ လက်ထပ်သင့်သည် ဟု ထင်သည်။ ပြီးတော့ မြစ်ကြီးနားမှာ ရှိတဲ့ ဒေစီရဲ့ အစ်မအကြီး ဒေမီကလည်း ဒေစီ နှင့် သူ့ကိုသဘောတူနေခဲ့သည်။

ဒေစီကို လက်ထပ်ရန် အကြောင်းအမျိုးမျိုးက ဖန်လာ၍ သူ လက် ထပ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ သားကို တိုင်ပင်တော့လည်း သားက ဘာမှ မကန့်ကွက်ခဲ့။ အခုမှ ဒေစီကို မျက်နှာပူတယ်တဲ့ လေ

ဒါ သက်သက်အကြောင်းပြတာပင်။

သူ သားကို တစ်သက်လုံး တစ်ခါမှ မခွဲခဲ့ဖူး၍ သားကို မခွဲနိုင်ပါ။ ကုမ္ပဏီမှာ လူအများကြီးကို အုပ်ချုပ်နိုင်တဲ့ သူက သားတစ်ယောက်အပေါ်တော့ အဖေတစ်ယောက်အနေနှင့် ဩဇာအာဏာ မလွှမ်းမိုးနိုင်ပါ။ သားကလည်း အဆိုးကြီးမှ မဟုတ်ခဲ့တာလေ။ သားက မာနကြီးသူ၊ တည်တည်ကြည်ကြည် နေထိုင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ သူ လုပ်ချင်ရာ လုပ်သွားတတ် တာမှ လွဲ၍ သားမှာ ဘာမှ အပြစ်ပြောစရာ မရှိပေ။ သား ဒီလိုတစ်ဇွတ်ထိုး လုပ်တတ်တာကလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက အလိုလိုကံခံထားရတာလည်း ပါသည် ။

မြစ်ကြီးနားက အပျိုကြီး ဒေဓီလည်း သားကို သိပ်ချစ်သည် ဆိုတာ သူ သိပါသည် ။ ချစ်လေမပေါ့။ တစ်ဦးတည်းသော တူလေးပဲ။ သူ သားကို မခွဲနိုင်၍ သာ တားနေရခြင်းဖြစ်သည် ။ ဒေဓီက သူ့ထက်ပင် သားကို ပို၍ ဂရုစိုက်နိုင်လိမ့်ဦးမည်ဆိုတာ သူ အတတ်သိနေပါသည် ။ အခုတော့ ခရီးထွက်ဖို့ အားလုံးစီစဉ်ပြီးနေပြီဖြစ်တဲ့ သားကို သူ မတားဆီးနိုင်တော့။

သူတို့ က သားကို ကလေးတစ်ယောက်လို မြင်ပေမယ့် သားက လူကြီး သိပ်ဖြစ်ချင်တာလေ။ ဒါဟာ သားနဲ့ မပြေလည်ရတဲ့ အဓိကအချက်ပါပဲ။ သား မြစ်ကြီးနားကို သွားချင်နေသည် မှာ (၁၀) တန်းအောင်ပြီး တည်းကပင်။

အခုမှ ဒေဓီကို သက်သက်အကြောင်းပြတယ်ဆိုတာ သူ့ရော ဒေဓီပါ သိနေကြပါသည် ။ ဒါကြောင့် သူ့စိတ်ထဲက ပို၍ ခံရခက်တာပင်။ ခံရခက်နေလျှင်လည်း မထူးတော့ပြီ။ မနက်ဖြန်ဆို သားက သွားတော့မှာ ပဲလေ။

သားကို ကူညီဖို့ မှ လွဲရင် အခြားမရှိတော့။ ဒါကြောင့် ဒေမီကို သား လာမည့်အကြောင်း ဖုန်းကြိုဆက်ဖို့ ပဲ ရှိတော့သည်။ သားက သူ့အကျင့် အတိုင်း ဒေမီကို ဖုန်းကြိုဆက် ထားလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဒေမီနေတဲ့ ယုဇန ရပ်ကွက်က လေယာဉ်ကွင်းနဲ့ အဝေးသားပင်။ ရန်ကုန်မှာ လို Taxi တွေ ရှိမနေဘူးဆိုတာ သား သိနေပုံမပေါ်။ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်လိုဟာမျိုးတွေ ရှိပေမယ့် သားလို အမြဲမိမ့်ခံကားပဲ စီးလာသူအဖို့ တော့ အဆင်မပြေနိုင် ။ သားရှေ့က အခက်အခဲမှန်သမျှကို သူက ဖခင်ပီပီ ဖြေရှင်းပေးချင်လှပါသည်။ အဲဒီအချက်ဟာ သားနဲ့ သူ ပဋိပက္ခဖြစ်ရခြင်းရဲ့ အဓိကအကြောင်းအရင်းပင်။

သားက အရွယ်ရောက်လာသည် နှင့်အမျှ ငါဆိုတဲ့ ယောက်ျားမာန်မျိုးကို လက်ကိုင်ထား လာသည်။ သူ့ကိစ္စကို လိုက်ပြီး ပါဝင်ဖြေရှင်းပေးတတ်တာမျိုးကို မနှစ်သက်။ သား မကြိုက်မှန်းသိပေမယ့်လည်း သူတို့ က သားကို သိပ်ချစ်ကြတော့ သားကိစ္စတိုင်း အမြဲလိုလို ဝင်ပါနေတတ်သည်။ ။

အခုလည်း သား မကြိုက်မှန်းသိပေမယ့် ဒေမီကို ဖုန်းကြိုဆက်ထား မိပြန်သည်။ သားလာမည်ဆို၍ အပျော်ကြီး ပျော်နေမည့် ဒေမီမျက်နှာ ကို သူ မြင်ယောင်မိနေပါသေးသည်။ ။

မြေပြင်သို့ လေယာဉ်ဆင်းနေပြီဆိုသော အသိကြောင့် သူ့အာရုံတွေ လန်းဆန်းနိုးကြား သွားရသည် ။ ဒါ ဖေဖေနဲ့ အန်တီဒေစီ မပါတဲ့ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံးခရီး အတွေ့ အကြုံပင်။

အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ ဆို (၁၈) နှစ်ဆို လူဖြစ်ပြီ။ ကိုယ့်လုပ်အားခနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ထိန်းကျောင်းနေပြီ။ သူ့မှာ သာ အသက် (၂၁) နှစ်ရှိနေပြီ။ ကလေးလိုနေရတုန်းပင်။ သူ့ကို ကလေးလို အရိပ်တကြည့်ကြည့်လုပ် နေကြသည့် ဖေဖေနှင့် အန်တီဒေစီကို မကျေနပ်တာနှင့် တမင်သက်သက် ခရီး ထွက်လာခြင်းရယ်ပါ။ အကြောင်းပြချက်ကတော့ ဖေဖေနှင့်အန်တီဒေစီလက်ထပ်ခြင်းပေါ့။

အမှန်တကယ်တော့ သူ ဖေဖေနှင့် အန်တီဒေစီကို ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါ။ အန်တီဆိုပေမယ့်လည်း သူ့ကို အမေတစ်ယောက်လို ကောင်းသူပင်။ အိပ်ရာထဲမှာ တစ်ချိန်လုံး ခွေနေခဲ့သော မေမေ့ကိုယ်စား အန်တီဒေစီကပဲ အိမ်ရှင်မ လုပ်ခဲ့ရ၍ တစ်အိမ်လုံး အန်တီဒေစီရလက်ရာတွေချည်းပင်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကလေးတစ်ယောက်လို မြင်နေလွန်းလှသည် ။ သူ ကလေးတစ်ယောက်လို အိမ်ထဲမှာ ကိန်းအောင်း မနေချင်တော့။ ဒါကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးအတွေ့အကြုံလေးရအောင် မြစ်ကြီးနားလာဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးပမ်းဖူးသည် ။ ဖေဖေက ဘာကြောင့်လဲလို့ မေးရင် သူ့မှာ အကြောင်းပြချက် ခိုင်ခိုင်လုံလုံမရှိ။ သူက ယော

ကျားဝီသချင်၍ အပျော်ခရီးဟု လည်း မပြောချင်။ ယောက်ျားမဆန်ဘူး ဟု သူ ယူဆမိ၍ ပါ။ အခုတော့ ဖေဖေနှင့် အန်တီလက်ထပ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ သူ လွင့်ချင်ရာ လွင့်တော့မည်။

မိဘတွေအုပ်ချုပ်မှုအောက်က ဒီရန်ကုန်မြို့ ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ သူ မနေချင်။ သူဟာ မြန်မာပြည်သားပဲ မြန်မာပြည်အနှံ့ လှည့်ပတ်လည်ချင်မိသည် ။

အရင်တစ်ခါက ပုဂံကို သွားချင်တယ်ဆိုတာလေး ပြောမိပါတယ်။ ဟိုလူက တား၊ ဒီလူက တားနှင့်။

ဒါကိုပဲ သူက အရွဲ့တိုက်ချင်လာ၍ လေယာဉ်လက်မှတ်ဖြတ်လိုက်တော့သည် ။ ဟိုတယ်ကို ဖုန်းဆက် အခန်းကြိုမှာ ၊ ဒီမိတ်ဆွေကို ဖုန်းဆက်၊ ဟိုမိတ်ဆွေကို ဖုန်းဆက်နှင့် သူ့ကိုလာကြိုသူတွေ လေယာဉ်ကွင်းမှာ ပြည့်လို့ ပင်။ သူ ဒါမျိုးကို မနှစ်သက်ပါ။ သိပ်စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရလွန်းသည် ။ အခုတော့ အေးဆေးပင်။ ဖေဖေနဲ့ နည်းနည်း စကားများ ခဲ့၍ ဖေဖေ ဘာမှ ပင်မရှုပ်လောက် ဟူသောအတွေးနှင့် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည် ။

လေယာဉ်ဘီးလုံးနှင့် မြေပြင်ထိမိသံကြားလိုက်၍ သူ သတိချပ်လိုက်သည် ။ ခဏအကြာမှာ ထွက်ပေါက်ပွင့်သွားကာ ခရီးသည် များ အလျှိုလျှို ထွက်သွားကြသည် ။ ခရီးသည် များအားလုံး ကုန်လုနီးပါးမှ သူ ထွက်လိုက်သည် ။

အေးစိမ့်သော မြစ်ကြီးနားလေထုကြီးက သူ့ကို အေးချမ်းပျူငှာစွာ ကြိုဆိုလိုက်သည် ။ သူ ထွက်ပေါက်မှာ ခြေစုံရပ်လိုက်သည် နှင့် အေးစိမ့်စိမ့်အရသာကို ခံစားလိုက်ရသည် ။ သူ မြစ်ကြီးနားကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော်လည်း ယောက်ျားငယ်တစ်ယောက်၏ မာန်မျိုးနှင့် ကိုယ့်ကို

ယ်ကို ယုံကြည်မှု အပြည့် ရှိနေသည်။ ။

မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် လူတွေကြားမှာ ထင်းခဲ ဖြစ်နေသော သေသပ်စမတ်ကျတဲ့ သူ့ကို လူအချို့က ငေးကြည့်နေကြသော်လည်း သူက ဒါကို သတိမမူမိဘဲ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုသာ ဆွဲ၍ လိုရာကို သွားနေသော သူ့ကို နောက်နားဆီမှ . . .

“သား . . . ပါဠိ”

သူ့နာမည်ကို ခေါ်လိုက်သောအသံတစ်ခုကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းများ စွာနှင့်အတူ မျက်မှောင်ကို တွန့်ချိုးပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“သားရယ် နှုတ်ဆက်ပုံကြီးက မလှလိုက်တာ။ မျက်နှာကြီးကို ပြင်လိုက်ပါဦး။ ကြီးမေက သားကို လွမ်းနေတာ”

“ထုံးစံအတိုင်း ကြီးမေကို ဖေဖေ ဖုန်းဆက်လိုက်ပြန်ပြီ မဟုတ်လား”

“သားရယ် လူကြီးတွေကို နားလည်ပါကွယ်။ သားကို သိပ်ချစ်ကြလို့ပါ”

“အဲဒါတွေ ခက်တာ”

ဟု ဆိုကာ မျက်နှာကြီးကို တည်တင်းနေလိုက်သည်။ ။

“ဘာလဲ . . . ဒီလောက်စူပုပ်နေပုံထောက်ရင် မပျော်လို့ လား”

“ကြီးမေကို မတွေ့ခင်အချိန်ထိတော့ ပျော်တယ်”

“အမယ်လေး . . . သားရယ် ပွင့်လင်းလွန်းလိုက်တာ”

“ကြီးမေကို ကြုံပြောထားမယ်။ သားကို မချုပ်ချယ်နဲ့ ၊ ကလေးလို မ

ဆက်ဆံနဲ့ ။ သား လူကြီးဖြစ်နေပြီ။ နို့မဟုတ်ရင် ကြီးမေနဲ့ တစ်စက္ကန့်
လေးတောင် အတူမနေဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . လိုက်နာပါ့မယ်”

တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်ဖြစ်သည့် သူ့ကို အဒေါ် အပျိုကြီးနှစ်
ယောက်က သိပ်ချစ်ကြသလို ဖေဖေက ပိုဆိုးနေသေးသည် ။

သူက ချစ်ခြင်းတွေကြားထဲ မွေးဖွားရှင်သန်လာရသူမို့ ချစ်ခြင်းတွေ
ကို ငြီးငွေ့နေသူတစ်ယောက်ပါ။

★

မြစ်ကြီးနား တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက်တာ ၄ ၊ ၅ ရက်လောက်ပဲ ရှိသေးသည် ။ သိပ်သဘောကောင်းသော သူ့မှာ သူငယ်ချင်းများ စွာ ရှိ နေပေပြီ။

မြစ်ကြီးနား တက္ကသိုလ်နေရာမျိုးမှာ ကားအကောင်းစားနှင့် တက်နိုင်သူဖြစ်၍ လည်း သူက နာမည်ကြီးလှပါသည် ။ သူ ဒီလိုမျိုး နာမည်ကြီး ကျော်စောမှုကို မနှစ်သက်ပါ။

သူလည်း အများ တကာလို ဆိုင်ကယ်နှင့် ကျောင်းသွားချင်ပါသည် ။ သို့ပေမယ့် ရန်ကုန်သားစစ်စစ် သူက ဆိုင်ကယ် မစီးတတ်ပါ။ ကားပဲ မောင်းတတ်တဲ့ သူ့ကို ကြီးမေက မြစ်ကြီးနားရောက်တဲ့ နေ့မှာ ပဲ ကားတစ်စီး စီစဉ်ပေးခဲ့ပါသည် ။ ကားတစ်စီးကို မတောင်းဆိုဘဲ စီစဉ်ပေးခဲ့တဲ့ ကြီးမေကြောင့် သူ ဆိုင်ကယ်မောင်းသင်မည်ဟု မပြောဖြစ်တော့ပါ။

သူနဲ့ ခင်နေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ဆိုင်ကယ် မစီးတတ်တဲ့ သူ့ကို နည်းနည်းတော့ လှောင်ချင်နေကြသည် ။ သူ ဂရုမစိုက်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက အရာရာတိုင်းကို ဂရုစိုက်နေတတ်တဲ့ ခပ်ပျော့ပျော့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်လို့ ပါပဲ။

သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို ခင်မင်ကြသည် ။ သူလည်း ရိုးသားပွင့်လင်းကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို သိပ်ခင်မင်နေပါပြီ။ ဟန်ဆောင်မှုမရှိ။ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းသာ မသွယ်ဝိုက်ဘဲ

တည့်တည့်ပြောတတ်သည့် သူတို့ ကို သူရင်ထဲ၌ လည်း စူးနစ်အောင် ခင်မိလာပါသည် ။ အခုဆို သူငယ်ချင်းတွေက သူနောက်ကျနေလျှင်လည်း စောင့်မျှော် နေတတ်ကြသလို သူကလည်း သူငယ်ချင်းတွေကို မတွေ့လျှင် ရှာဖွေနေတတ်ပါပြီ။

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီနှင့်မို့ ကားအကောင်းစားနှင့် ကျောင်းတက်သော သူက အားလုံးထဲမှာ ထီးတည်းကြီးနဲ့ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ကြီး ဖြစ်နေ၍ ဆရာ ဆရာမများကပါ သူ့ကိုသတိပြုမိနေကြပါပြီ။ အချို့ကောင်မလေးတွေကဆို ခပ်ရဲရဲ သူ့ကို စလာကြသည် ။

စကြလေမပေါ့။ သူဌေးသားလို့ နာမည်ကြီးတဲ့ သူက သိပ်လည်း သန့်ပြန့် စမတ်ကျလွန်းနေတာကိုး။

ဒီနေ့လည်း ထုံးစံအတိုင်းပင် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေးက ချစ်သူလမ်းဆိုသော အသုပ်စုံဆိုင်သို့ သူ့ကားခေါင်းကို လှည့်ချလိုက်သည် ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေမှာ ဆိုင်ကယ်ဆီကုန်တယ်ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကာ သူ့ကားမှာ ပင် ကပ်စီးကြ၍ သူ့ကားလေးမှာ သီချင်းသံ၊ စကားပြောသံတွေနှင့် ဆူညံနေပေတော့သည် ။

“ဟေ့ကောင် ပါဠိ ဆိုင်ရှေ့ကို ဖြတ်သာ မောင်းချလိုက်”

“ဟာ ! သူများ တွေကြည့်ကုန်ကြမယ်။ ဒီနားမှာ ပဲ ထိုးရပ်လိုက်တော့မယ်”

ဟု ဆိုကာ ကားကို လမ်းဘေးချရပ်လိုက်သည် ။

သက်နောင်၊ အာဝု၊ ကျော်ကြီးတို့ ဆင်းသွားကြသည် ။ သူက နောက်ဆုံးမှ ဆင်းလိုက်ကာ သူတို့ လေးယောက် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေးကို အ

ဖီလေးဆွဲကာ ဆောက်ထားသော စင်မြင့်လေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။
ဒီဆိုင်မှာ ထိုင်ရတာ သူ သိပ်နှစ်သက်ပါသည် ။

လှေငယ်လေးတွေ လှော်ခတ်နေကြတဲ့ ဧရာဝတီ မြစ်ပြင်ကြီးကိုလည်း
တွေ့ရသလို လတ်ဆတ်သော ရေရဲ့ သင်းရနံ့လေးကိုလည်း ရှူရှိုက်
ရသည် ။ ပြီးတော့ အသုပ်ကလည်း သိပ်အရသာရှိသည် ။

အာဝုက ထုံးစံအတိုင်း စီးကရက်တစ်ပွဲ မှာ လိုက်သည် ။

သက်နောင်ကတော့ စူပါပလိမ်းကို သူ့အတွက်ပါပေါင်း၍
နှစ်ခွက်မှာ ပြီး ကျော်ကြီးအတွက် ရှောက်သီးသုပ်ပါ မှာ လိုက်သည် ။

“မင်း သိပ်အလိုက်သိတယ်။ ဒါကြောင့် ချစ်နေရတာ”

“ သွားစမ်းပါ ကျော်ကြီးရာ။ ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ ”

“အဲဒီရုပ်ကြမ်းကြီးကိုပဲ ကောင်မလေးတွေက နှစ်သက်လှပါချည်ရဲ့
တဲ့ ”

“မျက်မမြင်ကျောင်းက ကောင်မလေးတွေ ထင်တယ်”

အာဝုစကားကြောင့် သူတို့ ကျော်ကြီးကို ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည် ။

“အာဝု မင်း ဒေါက်မဖြုတ်နဲ့ ”

“ငါ မဖြုတ်လည်း မင်းဒေါက်က ပြုတ်နေပြီးသားပါ”

အာဝုရဲ့ ဒုတိယစကားကြောင့် သက်နောင်၊ အာဝု၊ ကျော်ကြီးတို့ က
ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်လိုက်ကြလျှင် ပါဠိမှာ သာ ဘာမှ နားမလည်နိုင်
ဖြစ်သွားရသည် ။ ဒါကို သက်နောင်က သဘောပေါက်စွာနှင့် . . .

“မင်း နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားပြီမို့လား။ ဒီလိုကွ ငါ့ကောင်ရ။ မနေ့
ညက ငါတို့ သုံးယောက် ကောင်မလေးတွေ အဆောင်ရှေ့မှာ ပါလာသွား

ဆိုတာ ကောင်မလေးတွေက အသံကောင်းတယ်ဆိုပြီး အဆောင်ထဲက တစ်ခဲနက် အားပေးကြတော့ ဒီကောင်က ပေါ်ပြူလာဖြစ်ချင်စေနဲ့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်ပြတာ ဆိုင်ကယ်ဒေါက် ပြုတ် ထွက်သွားပြီး ပိုးလိုးပက်လက်ပဲ။ အဆောင်ထဲက ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဟားကြလို့ ထွက်ပြေးလိုက်ရတာ မောနေတာပဲ”

ဟု ဆိုလိုက်မှ ပါဠိက သဘောပေါက်သွားရသည်။ ။

“ငါ ဒီနေ့ မကျေပွဲနဲ့မယ်”

“ဟေ့ကောင် . . . ကျော်ကြီး ပေါက်ကရတော့ ထပ်မလုပ်နဲ့ ။ တစ်ရှက်က နှစ်ရှက်ဖြစ်ကုန်မယ်။ မင်းက ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး ”

“တော်စမ်းပါ သက်နှောင်ရာ။ ဘာလဲ မင်းက သတ္တိ ကြောင်ချင်ပြီလား”

“အောင်မာ . . . ဖောက်ကြည့် ဗန္ဓုလ တစ်ဝက်တိတိပါတယ်”

ဟု ဆိုကာ သက်နှောင်က မခံချင်စိတ်နှင့် လက်မောင်းကို စားပွဲပေါ် ထောင်ပြလိုက်သည်။ ။

“ဒါဆို မင်း ငါနဲ့ လိုက်ရဲလား”

“ဒါမျိုးတော့ သက်နှောင်ကို လာမစမ်းနဲ့ ။ အဝီစိထိ လိုက်တယ်”

“အဲဒီကိုတော့ မင်းပဲသွား။ ငါ မပါဘူး”

“သဘောပြောတာပါကွာ”

“အာဂု . . . မင်းရော လိုက်မှာ လား”

အာဂုက စီးကရက်သောက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလျှင် ...

“ပါဠိ မင်းရော”

“ငါ ကောင်မလေးတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူး”

“ပါဠိ မင်း ဒီအရသာကို မသိသေးလို့ ပါကွာ။ ဒီနေ့တော့ မင်း မလိုက်ချင်လည်း အတင်းခေါ်ရမှာပဲ”

“အတင်းခေါ်ဖို့ မလိုပါဘူးကွာ။ လိုက်ဆိုလည်း လိုက်မှာ ပါ”

“ဒါဆို ဒီကအပြန် အဆောင်ကို ဝင်မယ်”

“အဆောင်နာမည်က ဘာလဲ”

“ရှောက်ပန်းသီး”

“ဘာ ! ဒီအဆောင်နာမည် ငါတစ်ခါမှ မကြားဖူးပါလား။ နာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ”

ပါဠိရဲ့ တွေးဆဆစကားကြောင့် သူတို့ သုံးယောက် ပြုံးစိစိဖြစ်သွားကြကုန်သည် ။ ထိုအခါ သက်နှောင်က . . .

“ဒီလိုကွာ . . . မင်းက ရန်ကုန်သားဆိုတော့ သိမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ကျွဲကောသီးကို သိလား”

“အေး . . . သိတယ်”

“အဲဒီ ကျွဲကောသီးကို ငါတို့ ချင်းပြည်နယ်က ရှောက်ပန်းသီးလို့ ခေါ်တယ်။ မိန်းလမ်းပေါ်က Friend လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရဲ့ ရှေ့မှာ ရှောက်ပန်းသီးတွေ ပြတ်ခဲပြီး သီးနေတဲ့ အဆောင်လေ။ အဲဒီအဆောင်ကို ငါတို့က ကင်ပွန်းတပ်ပေးထားတာ ရှောက်ပန်းသီးလို့ ”

“သိပါဘူးကွာ။ မင်းတို့ အထာတွေ စကားတွေက တွန့်လိမ်နေတော့ ငါက နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားရတာပေါ့”

“အေး . . . အဲဒီအဆောင်သာ တန်းမောင်းကွာ။ အဆောင်ရှေ့မှာ ထိုး

ရပ်လိုက်။ အဲဒီမှာ ငါ့ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ရှိတယ်”

ဟု ကျော်ကြီးက ဆိုပြန်လျှင် ပါဠိက မှတ်သားထားလိုက်သည်။ ။

သူတို့ အားလုံး စားသောက်ပြီးကြချိန်မှာ . . .

“ကျော်ကြီး . . . ဒီနေ့ မင်းအလှည့်”

ဟု သက်နောင်က သတိပေးလိုက်သဖြင့် ကျော်ကြီးက ပိုက်ဆံရှင်းရန် စားပွဲထိုးကို ခေါ်လိုက်သည်။ ။

“ရွတ် . . . ရွတ်”

ကျော်ကြီး ခေါ်လိုက်ပေမယ့် စားပွဲထိုးလေးက မကြားပါ။

“ရွတ် . . . ရွတ်”

ဒုတိယအကြိမ် ခေါ်လိုက်ပေမယ့် စားပွဲထိုးလေးက ကြားပုံမပေါ်။ စားပွဲထိုးက မကြားဘဲ တရွတ်ရွတ်နှင့်ခေါ်နေသော ကျော်ကြီးရဲ့ ကြောင်တောင်တောင်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်လာ၍ သူတို့ ရယ်လိုက်မိကြသည်။ ။

သက်နောင်က . . .

“ကျော်ကြီး မင်းရဲ့ ရွတ်က သိပ်ပျော့နေလို့ ဖြစ်မယ်။ ငါခေါ်မယ်”

ဟု ဆိုကာ သက်နောင်က အားယူပြီး . . .

“ရွတ် . . . ရွတ်”

“ရွတ် . . . ရွတ်”

သက်နောင် နှစ်ခါဆင့်ခေါ်ပေမယ့်လည်း စားပွဲထိုးလေးက လှည့်မကြည့်။ သက်နောင်မှာ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် နှုတ်ခမ်းကို

စေ့ပိတ်၍ နေလိုက်သည် ။ စိတ်မရှည်ချင်လာမိ၍ အာဂုရော၊ ကျော်ကြီး
ရော၊ သက်နောင်ပါ . . .

“ရွတ် . . . ရွတ်”

ပြိုင်တူရွတ်လိုက်ကြ၍ ကျယ်သွားပေမယ့် စားပွဲထိုးလေးက ကြားပုံ
မပေါ်။ စားပွဲထိုးက မကြားပေမယ့် တခြားဝိုင်းကလူတွေ
ကြားသွားကြပြီး သူတို့ ကို လှမ်းကြည့်၍ ပြုံးစိစိလုပ်နေကြတော့ အမြဲ
တည်တည်တင်းတင်းနေလာတဲ့ ပါဠိက မျက်နှာပူသွားရသည် ။ သူတို့
သုံးယောက်ကတော့ အမြဲဗရတ်ကျနေကြမို့ ခပ်တည်တည်ပင်။

ထိုစဉ် အားလုံးထက် ဗရတ်ကျသော ကျော်ကြီးက လက်နှစ်ဖက်ကို
လေထဲမြှောက်ကာ . . “ကယ်ကြပါဗျို့”

ဟု အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော် လိုက်လေသည် ။

ထိုအခါမှ တစ်ဆိုင်လုံးမှ လူတွေကလည်း သူတို့ ကို
ဝိုင်းကြည့်လာကြသလို စားပွဲထိုးလေးကလည်း ကြားသွားပုံနှင့် ပြေး
လာသည် ။

“ဘာကြောင့်လဲ အစ်ကို။ ဘာကြောင့် ဘာကူညီရမလဲ”

ဟု ရေးကြီးသုတ်ပျာ မေးလာသည် ။

အဲ့ဒီတော့မှ ကျော်ကြီးက ခပ်တည်တည်လုပ်ကာ

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ။ ပိုက်ဆံရှင်းမလို့ ။ မင်း သိပ်နားလေးတယ်။ ဂျ
ပန်နားသန့်ဆေး ဆောင်ထား။ ဟုတ်ပြီလား”

ဟု ခပ်တည်တည်နှင့် ပိတ်ဟောက်လျှင် စားပွဲထိုးလေးမှာ နားမလ
ည်နိုင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားရသည် ။

အဆောင်ရှေ့မှာ ကားကို ထိုးရပ်ပြီး ဟွန်းကို တပွမ်ပွမ်တီးနေပေမယ့် တစ်ယောက်မှ ထွက်မလာခဲ့ပါ။

“ဒီနေ့ တွတ်ပီကံမကောင်းပါလား။ ဂျပန်နားသန့်ဆေး ဆောင်ရမယ့် လူတွေချည်းနဲ့ တိုးနေပါလားနော်”

ဟု ကျော်ကြီးက ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောလိုက်လျှင် . . .

“ဟာ . . . မထူးပါဘူးကွာ။ ဟေ့ကောင် ကျော်ကြီး မင်းညီမနာမည် ဘာခေါ်သလဲ”

“ခရေဇီ”

“ဒါဆို ငါတို့ ပြိုင်တူအော်မယ်”

“အိုကေ . . . ဝမ်း . . . တူး . . . သရီး . . . ခရေဇီ”

သူတို့ သုံးယောက် ပြိုင်တူအော်လိုက်ကြ၍ အသံမှာ ဟိန်းပြီး ထွက်လာသည် ။

ထိုစဉ် ဝရန်တာဘက် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထွက်ရပ်လာကာ ခါးမှာ လက်ထောက်ပြီး ...

“ဘာ ခရေဇီမှ မရှိဘူး။ သဘောဖြူပဲ ရှိတယ်”

ဟု ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး အော်ကာ ဝင်သွားသည် ။

“ဟေ့ကောင်တွေ သဘောဖြူတဲ့ ကွ”

ကျော်ကြီးက ပြုံးစိစိနှင့်ပြောလျှင် တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေတဲ့ ပါဠိက . . .

“နာမည်လေးက ချစ်စရာလေး”

ပါဠိရဲ့ ထွက်ကျလာတဲ့ အမှတ်မထင်စကားကြောင့် သူတို့ သုံးယောက်

က် ပါဠိနား ဝိုင်းအုံလာကြကာ . . .

“ပါဠိ မင်း လှုပ်ရှား လာပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ နာမည်ကြောင့်ပါ။ စွာမယ့်ပုံ ပေါ်တယ်နော်”

“သဘောဖြူ . . . မှတ်ထား ဒီနာမည်ကို ခရေဇီကို မိတ်ဆက်ခိုင်းရမယ်”

“မိတ်ဆက်ပြီးရင်တော့ ဟေ့ကောင် ကျော်ကြီး ဇာတ်လိုက်က မင်းလား ငါလား”

“တော်ကြပါတော့ကွာ။ ကြာလာရင် မိန်းကလေးတွေ နပန်းပွဲ ကျင်းပကုန်တော့မယ်။ တစ်မြို့လုံးက ခပ်ချောချော ကောင်မလေးတွေအားလုံးကို မင်းတို့ ပဲ အကုန်ကြိုက်လိုက်တော့”

အာဂုက ငေါ့ပြီးပြောလိုက်လျှင် သက်နှောင်နှင့် ကျော်ကြီးမှာ တဟဲဟဲနှင့် ရယ်နေကြလေသည်။

မောင်းထွက်သွားသော ကားအမြီးလေးကို ကြည့်ပြီး သဘောဖြူ စိတ်တိုနေမိသည်။ ။ ဘယ်လိုလူတွေမှန်းမသိ။ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ကားဟွန်းသံကြောင့် သူမ နိုးသွားရသည်။ ။ ဒါကြောင့် သူမ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် အော်ပစ်လိုက်မိတာပင်။

သူမ ဆက်အိပ်လို့ လည်း မရတော့ပြီမို့ ခုတင်ပေါ်မှာ သာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမိတော့သည်။ ။ စောစောက လေးယောက်ရဲ့ မျက်နှာကိုသာ မြင်မိပြီး ရင်ထဲမှာ တနဲ့နဲ့နဲ့ ခံစားနေရသည်။ ။

“ဟား! သွားပါပြီ”

သူမက လန့်ကာ အာမေဇိုတ်အသံထွက်လိုက်မိသည်။ ။ အဲဒါမှ ပြဿ

နာပဲ။ မီးခဲမှ တကယ့်မီးခဲ ရဲရဲပင်။

ခုနက လေးယောက်ထဲမှာ ခရေဇီရဲ့ အစ်ကိုဆိုသူ ပါတယ်ဆိုတာ သူမ ဖြည်းဖြည်းချင်း စဉ်းစားကြည့်မှ အတွေးပေါ်လာသည် ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် သာ ခရေဇီကို ပြန်ပြောလို့ ကတော့ အားနာစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ။ ဒုက္ခပါပဲ။

ခရေဇီက ချောသည် ။ မာနကြီးသည် ။ ဒါပေမဲ့ သူမအပေါ်တော့ အလွန်ပင် ကောင်းလှပါသည် ။ သူမနဲ့ ခရေဇီမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေပင်။ ခရေဇီမှာ ချမ်းသာသလောက် သူမကတော့ ဆင်းရဲနံ့ချာလွန်းလှသည် ။ သူမရဲ့ ကျောင်းစရိတ် တော်တော်များများကို ခရေဇီက ထောက်ပံ့ပေးတယ်ဆိုလည်း မမှားပေ။ ခရေဇီက မာနမင်းသမီးဟု နာမည်ကြီးပါသော်လည်း သူမအပေါ်တော့ ခုချိန်ထိ မာနမကြီးခဲ့ဘူးပါ။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဆက်ဆံပေးရုံမက အဆောင်ခ၊ ထမင်းလခတွေကိုပါ ဒိုင်ခံဖြေရှင်း ပေးတတ်ပါသေးသည် ။ သူမက အားနာရလွန်း၍ ရတယ် မပေးပါနဲ့ ဟု ပြောပေမယ့်လည်း လျှာမရှည်နဲ့ ဒါ ငါဆိုင်တစ်ခါ ထိုင်စာလောက်ပဲ ရှိတယ်ဟု အမြဲပြောလေ့ရှိသည် ။

အမှန်က သဘောဖြူနှင့် ခရေဇီတို့ ရဲ့ ဘဝက သိပ်ကို ခြားနားလွန်းလှသည် ။ သဘောဖြူ ငယ်ငယ်တည်းက မိဘ နှစ်ပါးဆုံးခဲ့ရပြီး ဖခင်၏ ညီအစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲတော်သူ ဦးလေးဆီမှာ သာ လက်တိုလက်တောင်း ကူလုပ်ရင်း ထမင်းစားခဲ့ရပါသည် ။ ဦးလေးက သဘောကောင်းလွန်း၍ (၁၀)တန်းထိ ကျောင်းနေခဲ့ရပါသည် ။ ကံကောင်းလွန်း၍ လား ကြိုးစားလွန်း၍ လား မသိ။ ကျူရှင်မယူပါဘဲနဲ့ (၁၀) တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်နိုင်ခဲ့ပြန်သည် ။ ကံဆိုးစွာပဲ ဦးလေးက ရုတ်တရက် ငှက်ဖျားနှင့် ဆုံးသွားရာက ဘာမှ သွေးမတော် သားမစပ်တဲ့ အဒေါ်ဖြစ်သူက သူမကို

မကြည်ဖြူနိုင်တော့ဘဲ သိသိသာသာရော မသိမသာပါ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း
စေချင်တဲ့ အမူအရာမျိုး ပြလာသည်။ ။

ဒါကို သိပ်မာနကြီးတဲ့ ခရေဇီက သိသွားပြီး အဆောင်ငှားကာ ထား
ပေးသည်။ ။ သူမက အားနာရလွန်း၍ မလုပ်ပါနှင့်ဟု ပြောလျှင်လည်း ခ
ရေဇီက မခံချင်လွန်းလို့ ဟု ပြောပါသည်။ ။

ဒီအဆောင်ကို ရောက်ကတည်းက သူမဘဝ စာမျက်နှာသစ်က စတ
င်ခဲ့ပါသည်။ ။ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝမို့ အားငယ်မိပေမ
ယ့်လည်း ခရေဇီရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် အစစအရာရာ အဆင်ပြေခဲ့ရသည်။ ။
သူမကလည်း လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ မာန်မျိုးလည်း ရှိသူဖြစ်ကာ သူများ
ကို အားမကိုးဘဲ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးချင်မိသည်။ ။ ဒါကြောင့် မနက်ပိုင်း
မှာ ရွှေတောင်ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး ဝင်လုပ်ပြီး ညနေပိုင်းမှာ
တော့ စားသောက်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ ။ ရသမျှ လခကို ချွေ
ချွေတာတာနဲ့ သုံးစွဲနေ၍ အခုဆို အဆောင်ခ၊ ထမင်းခ၊ ကျောင်းစရိတ်
ကအစ သူမ ဝင်ငွေနှင့် အဆင်ပြေနေပါပြီ။ အဆောင်မှူးကလည်း ဆင်း
ရဲလွန်းသည့် သူမကို သနား၍ ဝဲလားမသိ ည(၉)နာရီမှ ပြန်လာတတ်တဲ့
သူမကို စောင့်လေ့ရှိပါသည်။ ။ သူမ ဒီလိုတွေ အလုပ်လုပ်နေတာကို ခရေ
ဇီ သိသွားသောအခါ မလုပ်နဲ့။ ဒီလခလောက်တော့ ငါ တတ်နိုင်ပါတယ်
ဟု ပြောသော်လည်း သူမက ခရေဇီကို နားလည်အောင် ရှင်းပြပြီး ကိုယ့်
အားကိုယ်ကိုး ပစ်လိုက်ပါသည်။ ။

ခရေဇီက နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းပါသည်။ ။

အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်း အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးကို ပစ်ပြီး အဆောင်မှာ နေ
ဖူးသည် ရှိအောင်ဆိုပြီး သူမနှင့် ကပ်နေလာပါသည်။ ။ သူမကလည်း ဒါ
ကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုခဲ့ပါသည်။ ။ သူမအပေါ် သိပ်ကောင်းခဲ့တဲ့ ခရေ

ဇီပဲလေ။

အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် ခရေဇီရဲ့ ဧည့်သည် တွေကို အဲဒီလိုကြီး ပြောမိလိုက်တဲ့ အတွက် သူမက သိပ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေခဲ့ရပါသည်။ ။

ဒုက္ခ။ အိပ်ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာရင် ကမ္ဘာ့ထိုးထိုးဖြစ်တတ်တဲ့ သူမအကျင့်ကိုက ဆိုးလွန်းနေတာပါ။

ဆိုးဝါးမှန်းသိပေမယ့်လည်း အဲဒီအကျင့်က ပြင်လို့ မရ။ အခုလည်း အဲဒီအကျင့်ဆိုးကြီးကြောင့် ခရေဇီဆိုတဲ့ ကျေးဇူးရှင်မလေးကို အားနာရပြန်ပြီ။

သူမ ခေါင်းကိုသာ နှစ်ချက်ဆင့်ရိုက်ပြီး သက်ပြင်းပူကြီးကို မှုတ်ထုတ်မိတော့သည်။ ။

★